

De roep van de uil

Verhaal van de Maand maart 2005

Toen hij genoeg moed had verzameld, verhuisde hij van de grote stad naar het platteland. Die eerste avond in zijn tuin met voor zich het grote bos, wist hij dat dit het was wat hij altijd had gezocht: De stilte. En de geluiden in die stilte: de wind, de bladeren, de vogels, kleine dieren op de grond. Weet je, misschien, heel misschien, als hij het probeerde lukte het om...

Hij boog zijn hoofd achterover en bootste zo goed mogelijk het geluid van een uil na:

- Oehoe... oehoe... oehoe..

Wacht, hoorde hij daar iets? Bevend van spanning herhaalde hij de roep:

- Oehoe... oehoe... oehoe...

Ja, waarempel, vanuit de verte antwoordde zachtjes een uil. Een echte uil! Hij kon wel huilen van ontroering. Vanaf die dag ging hij elke avond de dialoog met zijn uil aan. Hij riep en de uil antwoordde. Vraag en antwoord. Roep en wederroep.

Toen hij enigszins gewend was aan het buitenleven, zocht hij ook voorzichtig contact met zijn burens. Vriendelijke groeten op de landweg werden gevolgd door een wederzijds bezoekje. Na een half jaartje werd hij zelfs uitgenodigd voor een verjaarspartijtje. Iedereen uit de wijde omgeving was uitgenodigd. Het werd een gezellig feest. Hij voelde zich thuis.

Na de derde borrel kwamen de verhalen los. Over de stad versus het platteland. Cultuur contra natuur. Wat was er nog over van dat laatste? Een gast, die een paar honderd meter verderop woonde, vertelde enthousiast. Je kon het geloven of niet, maar de uil was weer terug. Al weer een tijdje. Hij had de vogel zelf gehoord. 's Avonds laat. Voorzichtig had hij geantwoord. Soms was het immers mogelijk om met je roepen uilen te lokken? Sinds een paar maanden antwoordde hij elke avond als de uil hem riep. Wat had de natuur ondanks de druk van de steden toch een veerkracht.

- Oehoe... oehoe... oehoe...

- vrij naar een anekdote
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet